

flitsten krachtig door de donkere nacht, en de spanning in de auto was tastbaar.

Hassan draaide zich naar Youssef, zijn gezicht strak van woede en wanhoop. "Youssef, als je iets verbergt moet je het nu zeggen. Wat heb je gedaan? Ik had dit kunnen weten!"

"Youssef, alsjeblieft, stop de auto," smeekte ik, mijn stem verstikt door angst. "Dit is krankzinnig! Je brengt ons allemaal in gevaar!"

Met elke seconde die verstreek en elke kilometer die ons dichterbij de grens bracht, groeide de spanning. Rachid en Hassan schreeuwden nu ook, terwijl de sirenes achter ons steeds dreigender klonken. Youssef hield zijn blik strak op de weg gericht maar ik zag zijn handen trillen aan het stuur.

"Ik kan niet stoppen," fluisterde hij tenslotte, zijn stem nauwelijks hoorbaar boven het gierende geluid van de sirenes. Zijn ogen schoten van de weg naar de achteruitkijkspiegel alsof hij in paniek naar een uitweg zocht. "Ik kan niet stoppen," zei hij opnieuw, dit keer harder. Zijn stem klonk breekbaar, bijna verzonken in de chaos van ons geschreeuw.

De auto leek zich te bevinden in een vacuüm van paniek, en ik voelde een knoop in mijn maag terwijl ik beseftte dat we ons op de rand van iets onomkeerbaars bevonden. Rachid draaide zich naar mij om, zijn ogen wijd van angst. "Wat doet hij? Waarom stopt hij niet?" vroeg hij, zijn stem trillend.

Ik schudde mijn hoofd, niet in staat om een antwoord te geven. Wat kon ik zeggen? Dat ik hetzelfde dacht? Dat we met z'n allen blind op weg waren naar een ramp?

Hassan, altijd de koelbloedige van ons, verloor nu ook zijn geduld. Hij leunde naar voren, zijn handen bijna op het stuur. "Youssef, luister nou eens! Dit loopt verkeerd af. Als je nu niet stopt, gaan ze ons van de weg rammen!"

Youssef kneep zijn ogen samen, zijn gezicht strak van angst en wanhoop. "Ze zullen me oppakken," mompelde hij, bijna tegen zichzelf pratend. "Ik kan niet... Ik kan niet..."

Ik voelde een golf van wanhoop door mij heen trekken. "Youssef, kijk naar ons, man! Dit... dit gaat fout aflopen als je niet stopt. Denk aan ons, denk aan jezelf!"

De politieauto zat nu pal achter ons, de zwaailichten waren fel en verblindend in de spiegels. Ik keek naar de gespannen gezichten van mijn vrienden en voelde de warmte van hun angst die als een deken over de auto hing. Het lawaai van de sirenes vulde elke ruimte, elk moment, alsof er geen ontsnappen meer mogelijk was.

Rachid stak zijn hand uit en legde die op de schouder van Youssef, zijn stem zachter nu, bijna smekend. "Broer, alsjeblieft. Je ziet dat er geen uitweg meer is. We kunnen dit niet ontvluchten. Stop voordat het te laat is."

Even leek het alsof Youssef hem niet hoorde, zijn ogen waren leeg, alsof hij zich in een andere wereld bevond. Maar toen, in een enkele fractie van een seconde, veranderde er iets. Hij nam een scherpe, trillende ademhaling en liet zijn voet langzaam van het gaspedaal glijden. De auto vertraagde en ik voelde de spanning in mijn schouders iets afnemen, hoewel mijn hart nog steeds als een hamer tegen mijn ribbenkast bonkte.

De Mercedes rolde uiteindelijk langzaam uit op de vluchtstrook, de politieauto strak achter ons. De sirenes vielen stil maar de stilte die volgde was zwaarder dan het lawaai daarvoor. De deuren van de politiewagen zwiëpten open en ik zag twee agenten uitstappen, hun handen rustend op de holsters van hun wapens terwijl ze ons voorzichtig naderden.

“Wat nu?” fluisterde Rachid, zijn stem nauwelijks hoorbaar in de verstikkende stilte van de auto.

Ik voelde hoe de zwaarte van de situatie op ons neerdrukte. Dit was het. Er was geen ontsnappen meer. Ik keek naar Youssef, die zijn hoofd in zijn handen had gelegd, zijn schouders schokkend van emotie. “Het spijt me zo, jongens,” stamelde hij, zijn stem gebroken door schuldgevoel en angst. “Het spijt me echt.”

De agenten kwamen dichterbij en met trillende handen opende Youssef zijn autodeur. Hij stapte uit, zijn hoofd gebogen, klaar om de gevolgen van zijn keuzes onder ogen te zien. Ik keek naar Rachid en Hassan, hun gezichten waren bleek, hun ogen vol met dezelfde mix van angst en berusting die ik zelf voelde.

De eerste agent klopte op het raam aan mijn kant van de auto. “Open het raam, alstublieft,” zei hij met een gedempte, maar dwingende stem. Ik volgde zijn bevel op, terwijl mijn handen trilden van de adrenaline die nog door mijn lichaam gierde. De kou van de avondlucht stroomde de auto binnen, scherp en onaangenaam tegen mijn warme huid. De agent keek mij strak aan. “Stap uit de auto, langzaam,” beval hij. Ik slikte, mijn keel droog van spanning en gehoorzaamde. Terwijl ik naar buiten stapte voelde ik hoe de koude lucht mij omhulde en de zwaailichten van de politieauto lieten de omgeving in felle, knipperende kleuren baden. Achter mij hoorde ik Youssef zachtjes huilen, zijn hart verscheurd door spijt. Een agent begeleidde mij naar de zijkant van de weg, waar ik moest wachten terwijl ze Youssef en de anderen controleerden. De nacht leek eindeloos, elke minuut voelde als een uur. Het geluid van de auto's die over de snelweg raasden, klonk ver weg, alsof het van een andere wereld kwam. Na wat een eeuwigheid leek, werd ik naar een politiewagen geleid. De rit naar het bureau verliep in stilte, alleen het gerinkel van de handboeien en het gebrom van de motor doorbraken de spanning. Mijn hart bonkte luid, elke gedachte voelde als een zware steen in mijn hoofd.

In de verstikkende stilte van de ondervragingskamer zat ik uiteindelijk tegenover een politie-inspecteur, wiens gezicht strak en ondoorgrondelijk bleef. De muren waren kaal en het enige licht kwam van een felle lamp boven de tafel, die de ruimte een kil en onverbiddelijk aanzien gaf.

"Goed, meneer..." Hij keek even in zijn dossier en richtte zijn ogen toen op mij. "Achmed, toch?"

Ik knikte, mijn keel droog van de spanning.

Hij tikte met zijn pen op het dossier voor hem. "Kunt u mij uitleggen waarom u en uw vrienden zo haastig onderweg waren vanavond?"

Ik slikte en probeerde mijn gedachten te ordenen. "We waren gewoon op weg naar België, voor een uitje. We wilden er even tussenuit."

De inspecteur keek mij scherp aan, zijn blik peilde mijn woorden, op zoek naar iets verdachts. "En waarom stopte de bestuurder, Youssef, niet toen wij hem duidelijk een teken gaven?"

"Ik weet het niet precies," antwoordde ik langzaam, terwijl mijn handen nerveus over elkaar wreven. "Hij leek... zenuwachtig. Misschien was hij bang."

"Bang?" vroeg de inspecteur met een sceptische ondertoon. "Bang waarvoor? Een routinecontrole? Of was er meer aan de hand?"

De zwaarte van zijn vraag hing als een dreiging in de lucht. Mijn handen waren koud en klam, terwijl ik de waarheid probeerde te vertellen zoals ik die kende, zonder iets te verzinnen. "Ik weet echt niet waarom hij niet stopte," zei ik uiteindelijk, mijn stem zachter dan ik bedoelde. "We waren gewoon onderweg, ik dacht dat alles in orde was."

Op dat moment ging de deur van de kamer open en een andere politie-agent kwam binnen. Hij leunde naar de inspecteur en fluisterde iets in zijn oor. Ik voelde een nieuwe vlaag van angst door mijn lijf trekken. De inspecteur knikte langzaam en draaide zich weer naar mij, zijn ogen donkerder dan voorheen.

"Het lijkt erop dat we iets hebben gevonden in de auto," zei hij traag, zijn stem nu dreigend. "Ik raad je aan om alles op tafel te leggen, Achmed. Het zou je situatie kunnen verzachten."

Mijn hart bonkte luid in mijn borst. De lucht leek zwaarder te worden met elk woord dat hij sprak. Wat hadden ze in de auto gevonden? Ik wist het niet. Mijn gedachten draaiden in cirkels, en ik kon geen verklaring bedenken voor wat er gaande was.

"Luister," zei ik, mijn stem trillerig, "ik weet niet wat er in de auto is gevonden. We waren gewoon op weg naar België, ik had geen idee dat er iets mis was."

De inspecteur leunde naar achteren, zijn ogen strak op mij gericht, alsof hij wachtte op een barst in mijn verhaal.